

Къмъ слава другитѣ да вика
 Съ ратни пѣсни трабный рогъ,
 Къмъ храбрость нека тѣхъ подига
 Посуравъ другій нѣкой богъ.

Съ триантафилъ, съ брашленъ увѣнчаны
 Насъ пиршество да весели,
 И като свои най избранны
 Циприда нека ны смилн.

И звукове най сладострастны
 Китарата да излѣ
 На пѣсни нѣжни сладкогласны
 Кат' че любовница пѣе.

Като че тѣ изъ горѣ слазятъ
 Презъ олимпійскитѣ вратъя,
 Да каже съвнй който слуша
 «Говори тя, говори тя!»

Къмъ края на пиршеството, ланититѣ на Иона, не знаѣж защо,
 станѣжж вѣнъ отъ обикновенното румяны; Може Главкъ гайло и
 стиснѣж ржката подъ трапезата.

— Доста е добра пѣсенъта, рече Фулвій като искаше да искаже
 свѣдѣніята си по туй искусство.

— Колко ще ны задлѣжите, ако . . . рече извиско сунругата
 на Панса.

— Желаетъ може бы да попѣе Фулвій? попыта царѣтъ на пир-
 шеството въ мину тата когато каняше сътрапезницитѣ да испиѣжтъ
 за здравіето на римскія сенаторъ толкози чашы колкото буквы има-
 ше името му.

— За туй и пыгане не трѣба, рече госпожата като хвърли ла-
 скателенъ погледъ на поета.

— Салустій щракиж съ прѣсты и рече нѣколко думы на ухото
 на единъ робъ, който трѣс часъ излѣзе и скоро пакъ са върнѣж ка-
 то държеше въ едната си ржка лира а въ другата клонче отъ миртъ.

Робѣтъ като пристѣпнн до поета и му са поклонн до земята,
 поднесе му лирата.

— О! извика поетѣтъ азъ не умѣѣж да свирѣж на лирата.

— Итѣй прочее съ мирта въ ржка безъ аккомпанпмента на орж-